

YOUNG ADULT

JESSICA GOODMAN

Chtějí

být

jako

my

THRILLER

COSMOPOLIS

**CHTĚJÍ
BÝT
JAKO
MY**

JESSICA GOODMAN

Přeložila Jana Michalcová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Razorbill, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © Jessica Goodman 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Jana Michalcová, 2024

ISBN 978-80-271-3966-8

*Mamce a tátovi
za kořeny a křídla.*

PROLOG

JE ZÁZRAK, že vůbec někdo vyleze ze střední živý. Všechno je risk nebo dobře narafičená past. Pokud člověka neodrovná vlastní srdce, pošlapané a opuchlé, může padnout za oběť naprosto otřepaným, ale stejně tragickým koncům – nehodě při řízení pod vlivem alkoholu, přehlédnutí červené při psaní zpráv, přehnanému množství špatných prášků. Takhle ale Shaila Arnoldová neumřela.

Jistě, technicky vzato byl příčinou její smrti úder tupým předmětem z ruky jejího kluka, Grahama Callowaye. Podle stop mořské vody v plicích by nejjednodušším odhadem příčiny její smrti bylo utonutí, ale při bližším ohledání nešlo přehlédnout bouli na hlavě a kaluž husté lepkavé krve, kterou měla splepené dlouhé medově blond vlasy.

Úder tupým předmětem. Tak to stojí v jejím úmrtním listu. Tak to bylo zaneseno do protokolu. Ale ve *skutečnosti* tak neumřela. Nemohla. Podle mě umřela ze vzteku, ze zrady. Protože toho chtěla moc najednou. Protože se nikdy necítila naplněná. Její vztek byl všepožírající. Vím to, protože ten můj je taky. *Proč jsme museli trpět my? Proč jsme se stali vyvolenými? Jak se nám to vymklo kontrole?*

Je těžké si vzpomenout, jací jsme byli dřív, když byl vztek jen dočasná záležitost. Prchavý pocit vyvolaný hádkou s mámou nebo tím, když si můj mladší bratr Jared na Díkůvzdání vydupal, že sní poslední kousek jablečného koláče. Tenkrát se vztek dal snést snadno, protože byl pomíjivý. Osamocená vlna, která se roztříštila o břeh a záhy se uklidnila. Situace se vždycky utišila.

Teď mi připadá, jako by ve mně přežívala nějaká nestvůra. Bude tam napořád, tiše vyčkávat, až mi jednoho dne rozsápe hrud' a vyleze na světlo. Přemýšlím, jestli se takhle Shaila cítila v posledních chvílích života.

Říká se, že jen hodní lidé umírají mladí. Ale to je jen verš z jedné pitomé písničky, kterou jsme si zpívaly. V reálu to tak není. Není to pravda. Vím to, protože Shaila Arnoldová měla spoustu vlastností – byla geniální a vtipná, sebevědomá i divoká. Ale upřímně? Zas až tak hodná nebyla.

JEDNA

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN znamená vždycky totéž: uctění Shailiny památky. Dnešek *měl* být první den jejího maturitního ročníku. Místo toho je, stejně jako poslední tři roky, mrtvá. A my si to máme ještě jednou připomenout.

„Připravená?“ zeptá se Nikki, když vjíždíme na parkoviště. Zaparkuje svoje nablýskané černé BMW, dárek od rodičů k začátku nového školního roku, a notně si lokne ledové kávy. „Protože já nejsem.“ Odklopí stínítko se zrcátkem, přetře si rty melounově růžovou rtěnkou a štípne se do tváří, až zrudnou. „Člověk by řekl, že jí prostě udělají pamětní desku nebo uspořádají charitativní akci nebo něco takovýho. Tohle je krutý.“

Nikki odpočítávala první den maturitního ročníku už od června, kdy nám začaly letní prázdniny. Dneska ráno mi volala v 6:07, a když jsem se otupělá spánkem převalila na posteli a hovor přijala, ani nečekala, až ji pozdravím. „Za hodinu buď připravená, nebo si najdi jinej odvoz!“ zakřičela přes hlasitý hukot fénu v pozadí.

Když dorazila, ani nemusela troubit. Že čeká před barákem, jsem poznala díky ohlušujícím tónům písně „How Will I Know“ od Whitney Houston. Obě jsme posedlé hudbou z osmdesátých let. Když jsem nasedla na místo spolujezdce, Nikki vypadala, jako

by za sebou měla dvě venti kávy ze Starbucksu a schůzku v salonu krásy. Tmavé oči se jí leskly díky třpytivým stínům a rukávy tmavě modrého saka uniformy našeho gymnázia Gold Coast Prep si rafinovaně, ale zdánlivě ledabyle vyhrnula až k loktům. Nikki je jednou z mála lidí, kteří umí v našich ohavných uniformách vypadat fakt cool.

Díkybohu jsem včera v noci neměla noční můry a téměř permanentní pytle pod mýma očima zmizely. Nebylo na škodu, že jsem měla pár minut navíc, abych si nanesla silnou vrstvu řasenky a upravila obočí.

Když Nikki vyjela z příjezdové cesty, byla jsem celá natěšená. Nadešel náš čas. Konečně jsme byly v nejvyšším ročníku.

Ale teď, když jsme opravdu tady a poprvé parkujeme na parkovišti pro maturanty z Gold Coast Prep, mi po zádech přeběhne mráz. Ještě musíme přečkat uctění Shailiny památky, které nad námi visí jako mrak připravený zkopit veškerou radost deštěm.

Shaila byla jedinou studentkou, která kdy během studia na Gold Coast Prep zemřela, takže nikdo nevěděl, jak se chovat a co dělat. Ale nějak se rozhodlo. Škola zahájí školní rok patnáctiminutovým uctěním Shailiny památky. Tahle tradice bude trvat až do naší maturity. A jako poděkování Arnoldovi škole Shailiným jménem věnují nové křídlo angličtiny. Výborně, pane řediteli Weingartene.

Nikdo ovšem nechtěl vzpomínat na Grahama Callowaye. O tom se nikdo ani nezmínil.

Loňské shromáždění nebylo tak špatné. Weingarten pronesl něco o tom, jak moc Shaila zbožňovala matematiku – nezbožňovala – a jak by byla nadšená z možnosti ji studovat na pokročilé úrovni, kdyby tu s námi ještě byla – nebyla. Objevili se pan a paní Arnoldovi, kteří stejně jako rok předtím seděli v první řadě posluchárny a otírali si tváře bavlňenými kapesníky, takovými

těmi staromódními, které byly natolik opotřebované, že už skoro zprůsvitněly. Nejspíš se v nich ještě držely zbytky soplů z předchozích desetiletí.

Nás šest sedělo vedle nich, vpředu uprostřed, a všili jsme se do rolí Shailiných pozůstalých. Bývalo nás osm vyvolených. Ale po té noci nás zbylo šest.

Když Nikki zaparkuje na místo vyhrazené pro předsedu třídy, už na nás čeká Quentin. „Jsme maturanti, čubky!“ zařve a připlácne na mé okénko kus papíru ze sešitu, na kterém zahlédnu narychlo nakreslenou čmáranici nás tří. Nikki drží kladívko předsedy třídy, já držím dalekohled dvakrát větší, než sama jsem, a Quentin je pokrytý ohnivě rudou barvou, která mu ladí s vlasy. Z naší malé trojice mi jihne srdce.

Při pohledu na skutečného Quentina zaječím radostí, otevřu dveře auta a vrhnu se mu kolem pasu.

„Jsi tu!“ řeknu a zabořím obličej do jeho oplácané hrudi.

„Ách, Jill,“ zasměje se. „Nikki, pocem.“ Nikki se vklíní do našeho společného objetí a já vdechnu svěží vůni Quentinova oblečení. Nikki mi na tvář vtiskne ulepenou pusou. Za pár vteřin se objeví ostatní. Robert s ulízanými vlasy si naposledy potáhne z elektronické cigarety s mátovou příchutí a zastrčí si ji do kapsy kožené bundy. Za to, že ji nosí místo saka, by *měl* dostat spoustu důtek, ale nikdy žádnou nedostane. „Nemůžu uvěřit, že to musíme absolvovat znova,“ postěžuje si.

„Co? Školu, nebo vzpomínku na Shailu?“ Henry se ke mně zezadu přiblíží, položí mi ruku na kříž a zlehka mě kousne do ucha. Voní nesmírně mužně, jako čerstvě posečená tráva s příměsí drahého francouzského deodorantu. Zrudnu, když si uvědomím, že to bude poprvé, co nás škola uvidí jako *pár*, a trochu se k němu přitisknu.

„Co myslíš?“ Robert zakoulí očima.

„Držte huby, blbečci,“ okřikne je Marla a přehodí si platinově blond cop přes svalnaté rameno. Tvář má opálenou po létě stráveném trénování v nejlepším hokejovém kempu v Nové Anglii. Batikovaná plátěná taška s hokejkou jí visí nízko na zádech a z horního okraje vykukuje přelepená rukojeť. Dokonalý symbol pravého studentského života. Nosí ho dobře.

„No jo,“ zamumlá Robert. „Tak ať už je to za náma.“ Vyrazí kupředu a vede nás na travnaté nádvoří, které je po létě bez studentů nezvykle upravené a nedotčené. Když se postavíte na správné místo, pod věž s hodinami a dva kroky napravo, můžete zahlédnout kousek průlivu Long Island Sound ležící ho jen kilometr a půl odsud a vysoké plachetnice, které se opatrně pohupují jedna vedle druhé. Ze slaneého vzduchu se mi kroutí vlasy. Vlastnit žehličku na vlasy tady nemá cenu.

Zařadím se na konec naší skupinky a upřu pohled na záda svých kamarádů. Na jejich siluety obkreslené září slunce. Na okamžik neexistuje nic kromě Hráčů. Jsme silové pole. A jen my známe pravdu o tom, co všechno jsme museli podstoupit, abychom se dostali až sem.

Po dlážděných chodnících pobíhají studenti nižších ročníků – Nikki jim říká *spodky* –, ale nikdo se k naší malé jednotce nepřiblíží. Udržují si odstup, popotahují za nepohodlně tuhé límečky svých košil, utahují si přezky na páscích a povyhrnují si plisované kostkované sukně. Nikdo z nich se neodvážá navázat s námi oční kontakt. Už se naučili pravidla.

Potit se začnu ještě dřív, než vůbec dorazíme do sálu, a když mi Henry přidrží dveře, zmocní se mě hrůza. Většina sametem potažených sedadel je už obsazená a všichni se za námi otáčejí s vykulenýma očima, aby viděli, jak kráčíme uličkou na svá místa v první řadě vedle pana a paní Arnoldových. Oba jsou v černém. Když k nim dorazíme, postaví se a každému z nás věnují sevřenými

rty vzdušný polibek. Místností se rozléhají mlasknutí polibků a míchaná vajíčka, která jsem měla k snídani, mi v žaludku zhořknou. Celé mi to připomíná pohřeb mého dědečka, kdy jsme celé hodiny stáli a přijímali jednoho kondolenta za druhým, až mi našpulené rty zvadly jako květina. Paní Arnoldovou vítám jako poslední a ona mi do kůže zaryje karmínové nehty.

„Ahoj, Jill,“ zašeptá mi do ucha. „Hezký první školní den.“

Zmůžu se na úsměv. Trvá mi trochu moc dlouho se vykroutit z jejího sevření. Když se vmáčknu mezi Henryho a Nikki, srdce se mi rozbuší. Shaila se na nás dívá z pozlaceného rámu, který trůní na stojanu uprostřed pódia. Zlaté vlasy jí splývají ve velkých plážových vlnách a tmavě zelené oči jsou díky pomoci photoshopu ještě pronikavější. Vypadá stejně jako vždycky, navěky patnáctiletá, zatímco nám ostatním přibylo další akné, bolestivější menstruace a máme odpornější ranní dech.

Divadlo voní čerstvě nakopírovaným papírem a ořezanými tužkami. Pach pižma, který se tu usadil ke konci loňského školního roku, zmizel. Tohle místo bylo tím jediným, co Arnoldovi k uctění její památky zařídili správně. Sál byl v kampusu Shailiným oblíbeným místem. Hrála v každé třídní hře, ve které mohla, a z odpoledních zkoušek vycházela v euforickém opojení, kterému jsem nedokázala porozumět. „Potřebuju být ve světle reflektorů,“ řekla jednou a z plna hrdla se zasmála. „Aspoň to umím přiznat.“

„Dobré ráno, Gold Coast,“ zahuláká ředitel Weingarten. Motýlka má lehce nakřivo a zdá se, že jeho prošedivělý knír nad špičatou bradou byl nedávno zastřižený. „Vidím v našich řadách mnoho nových tváří a chci vás zde co nejsrdečněji přivítat. Přidejte se ke mně.“

Lidé se obrátí na nováčky, děti, které strávily předchozí život ve státních školách a až do dneška si myslely, že první školní den

znamená setkání ve třídě a kontrolu účasti, nikoli zdravici mrtvé holce. Ale teď, na tomhle novém a podivném místě, je jejich vyjelené výrazy prozrazují. Je to na nich jasně vidět. Kdysi jsem byla jednou z nich, tenkrát v šesté třídě. Rozhodnutí o stipendiu mi přišlo pouhý týden před začátkem školy a já na Gold Coast Prep nastoupila, aniž bych tu znala jedinou duši. Při té vzpomínce mi skoro vyskočí kopřivka.

„Vítejte!“ pronese zbytek sálu jednohlasně. Naše řada mlčí.

„Možná se divíte, proč jsme tady, proč každý rok začínáme právě na tomto místě.“ Weingarten se odmlčí a otře si čelo kapesníkem. Klimatizace hučí na plné obrátky, ale jemu se čelo pod zářivými jevištními světly pořád leskne potem. „Je to proto, že si chceme udělat chvilku a zavzpomínat na jednu z našich nejlepších a nejchytřejších studentek, Shailu Arnoldovou.“

Zraky se stočí k Shailinu portrétu, ale pan a paní Arnoldovi nadále věnují pozornost řediteli Weingartenovi přímo před sebou.

„Shaila už není mezi námi,“ řekne, „ale její život byl oslnivý, takový, na který nelze zapomenout. Žije dál skrze svou rodinu, své přátele. Žije dál v těchto chodbách.“

Pan a paní Arnoldovi přikývnu.

„Jsem tady, abych vám pověděl, že Gold Coast Prep je a vždycky bude rodina. Musíme se i nadále navzájem chránit,“ prohlásí. „Nedopustíme, aby další goldcoastský student utrpěl újmu.“ Nikkiin loket se mi zaryje do žeber.

„Takže to berte jako připomínku,“ pokračuje ředitel Weingarten. „V Gold Coast Prep se snažíme konat dobro. Snažíme se být ušlechtilí. Považujeme se za pomocné ruce.“

Á, motto školy Gold Coast.

„Pokud to znáte, připojte se,“ vyzve nás s úsměvem.

Pět set dvacet tři studentů Gold Coast Prep ve věku od šesti do osmnácti let pozvedne hlas. Dokonce i nováčci, kteří dostali

pokyn, aby se ta pitomá slova naučili nazpaměť, než vůbec vkročí na půdu školy.

„Na škole Gold Coast Prep se žije dobře. Náš čas tady je ušlechtilý. Považujeme se za pomocné ruce,“ zpíváme sborově, až to nahání hrůzu.

„Výborně,“ řekne ředitel Weingarten. „A teď hurá do tříd. Čeká nás mimořádný rok.“

Když nastane čas oběda, už nejsme truchlící pozůstalí. Překážku v podobě uctění Shailiny památky jsme zdolali.

Když zahlédnu maturantský stůl Hráčů, žaludek mi udělá kotrmelec. Druháci a třetíci už sedí pospolu, ale ten dokonalý stůl, ten, který je vyhrazený pro nás, zeje prázdnotou a vábí.

Zaujímá to zdaleka nejlepší místo uprostřed jídelny, takže kolem nás musí každý projít a být svědkem toho, jak se dokonce i při obědě umíme *bavit*. Stoly, které ten náš obklopují, jsou vyhrazené ostatním Hráčům, spodkům, a to, jak daleko od nás sedíte, rozhoduje o všem.

Jak s Nikki proplouváme salátovým barem a na talíře si nakládáme kapustový salát, marinovanou fetu a kousky grilovaného kuřete, doslova poskakuju vzrušením. Když mjíme stůl s dezerty, utrhnu ze skleněné mísy kousek jedlého těsta na sušenky. Mít na táčku malou máslovou kuličku je už desítky let známkou toho, že jste cool. Shaila ji jedla každý den, který tu strávila. Parta prváků u pokladny nás nechá předběhnout, jak se sluší a patří, a my se vydáme ke stolu, o kterém jsme vždycky věděly, že jednou bude náš. Doteď mě překvapuje, že je mé místo neobsazené a čeká na mě. Pohled na volnou židli, která je bezpochyby moje, ve mně pořád vyvolává podivné chvění. Je to připomínka. Po tom všem sem patřím. Zasloužím si to. Přežila jsem.

Nikki a já jsme u stolu první, a když se posadíme na svá místa, zmocní se nás povědomý pocit, jako bychom se ocitly v akváriu. Víme, že nás sledují. To patří k zábavě.

Nikki si přehodí dlouhé černé vlasy přes rameno, rozepne batoh a vytáhne neonovou papírovou krabici. „Přišla jsem připravená,“ řekne. Otevře víko a odhalí tucty mini KitKatů s příchutí dýně, zeleného čaje a batátů. Její rodiče je museli přivést z nedávné služební cesty do Japonska – samozřejmě jeli bez ní. Několik druháků natáhne krky, aby viděli, jakou fascinující pochoutku si Nikki Wuová přinesla do školy.

„Další gesto od *Darlene*,“ ukáže Nikki na pestrobarevné obaly. Když vysloví druhou slabiku jména své matky, otočí oči.

Nikkiini rodiče jsou textilní magnáti a přestěhovali se sem z Hongkongu, když jsme chodili do sedmé třídy. Během prvního semestru na Gold Coast byla Nikki povětšinou k vidění shrbená nad mobilem, zatímco si psala s přáteli ze své domoviny. Místní předměstský život ji ani trochu nezajímal. Její lhostejnost k nám jí dodávala bezkonkurenční punc cool člověka. Toho jara se spřátelila se Shailou, když spolu pracovaly na muzikálu ročníků druhého stupně. Shaila získala hlavní roli Sandy v *Pomádě*, ne, že by to snad někoho překvapilo, a Nikki se přihlásila k práci na kostýmech. Tehdy jsme zjistili, že je v podstatě módní génius a že navrhuje stylové kožené legíny a retro sukně, které by se z fleku mohly používat na Broadwayi.

Když vyšlo najevo, že se budu muset o Shailu jako o nejlepší kamarádku dělit, snažila jsem se potlačit žárlivost. Byla jsem odhodlaná řídit se jejich nově sdíleným vkusem („Netflix je out, radši kabelovku“) a dohnat je poté, co na divadelním večírku poprvé ochutnaly alkohol („pivo před lihem, celou noc problijem!“). Většinou to fungovalo a v osmé třídě jsme splynuly v jedno.

Přesto jsme však celý Shailin poslední rok s Nikki tiše bojovaly o její pozornost a kroužily kolem sebe. Bylo to ale hloupé, protože Shaila na nejoblíbenější kamarádku nehrála. Byla loajální k nám oběma. Když umřela, Nikki a já jsme se z pseudokamarádek staly nerozlučnou dvojkou. Naše předchozí pouto se přetalo, a tak jsme si vytvořily nové. Bylo to, jako by se všechno napětí vypařilo. Zůstaly jsme jen jedna druhé, lačné po důvěrném přátelství. Tehdy se Nikki stala mou Shailou. A já její.

„Nejradši mám červený fazole,“ řekne, rozbálí tyčinku a strčí si ji do pusy. Vylovím z krabice světle růžovou a zakousnu se do ní. Je sladká a roztéká se mi v dlani.

„Ne-e,“ řeknu. „Jahody, vždycky jahody.“

„Jedině v kombinaci s matchou.“

„Pche. Snobe.“

„Tomu se říká vkus!“

„A co hořká čokoláda?“

Nikki zamýšleně žvýkne. „Jednoduchý. Klasika. Nemám námitky.“

„Je kultovní.“

„Stejně jako my.“ Nikki po mně blýskne zářivým úsměvem a pak sáhne po levandulovém obalu. „Život je moc krátký na to, abych si dala jen jednu.“

„To je až moc velká pravda.“

Bzuket v jídelně za mými zády se změní v řev. Ohlédnu se a uvidím, jak se k nám blíží kluci. Prváci a druháci se rozprchnou, aby mohli projít. Robert je o pár kroků před ostatními a žene se ke stolu. Henry za ním moc nezaostává. Batoh má přehozený přes jedno rameno a husté pískově blond vlasy mu elegantně spadají na jednu stranu. Kolem krku mu visí povolená kravata. Bouchne si pěstí s Topherem Gardnerem, podsaditým Hráčem ze třetího ročníku se spoustou akné, který dychtí po jeho pozornosti. Quentin se

drží vzadu, a když prochází kolem nějakého roztomilého druháka z baseballového týmu, mrkne na něj. Kluk zrudne jako rajče. Robert se vrhne na své místo jako první, trhne víčkem od limonády a vypije půl lahve naráz.

„Ahoj, zlato,“ přivítá mě Henry a posadí se vedle mě. Přitiskne rty na malý trojúhelník kůže, kde se můj krk setkává s klíční kostí. Končetinami mi projede zachvění a od stolu za námi se ozve zalapání po dechu. Skupinka prvaček s doširoka otevřenýma očima a příliš dlouhými sukněmi se usadila na židle vepředu. Jestli si myslí, že si ten stůl budou nárokovat po celý rok, tak se pletou. I ten stůl je totiž rezervovaný pro nás. Dáme ho Hráčům z prváku darem. To budou koukat.

Ale prozatím se dívky chichotají, dlaněmi si zakrývají špitající ústa a oči jim neustále těkají naším směrem.

Marla se zhroutí na své místo a tím jsme oficiálně zase všichni pohromadě. Je tu dost místa, jelikož stoly jsou pro osm lidí. Shaila s Grahamem nás doplňovali. Ale naučili jsme se roztahovat a zabírat víc místa, než bychom měli. Pomáhá to. A protože už jsme tu všichni Hráči, hra začíná.

Ve vzduchu mezi námi probleskují útržky horečných rozhovorů, které nás posouvají blíž k víkend. Všechno se motá kolem víkendu.

„Slyšel jsem, že ti ho Anne Marie Cummingsová vyhoní, když řekneš, že se ti líbí ta její příšerná kapela.“

„Reid Baxter slíbil, že dneska večer přinese chlast. Jestli z toho jeho zdroj vycouvá, nepouštěj ho dovnitř.“

„Jestli jsi nechtěl, aby se po tobě Sharpie plazila, tak ses neměl tak ožrat!“

Střípky rozhovorů se nám vznášejí nad hlavami a rozlétají se po místnosti jako poštovní holubi, kteří se dělí o nejdůležitější novinky se zbytkem školy. Někdy se k sobě nakláníme tak

blízko, až si představuju, že naše hlavy shora vypadají, jako by se chtěly jedna druhé dotknout. Jindy se ale uzavřeme sami do sebe a vytváříme partnerství a spojení. *Kdo je na mojí straně? Přítel, nebo nepřítel?*

„Ehm!“ Nikki plácne nožem do plechovky se sodovkou.

Robert zasténá, ale usměje se na ni. Když mají dobrý týden, obvykle tráví oběd tím, že si nad jídlem vyměňují nadávky. Když je špatný týden, Nikki předstírá, že Robert neexistuje.

„Debile.“ Nikki vyplázne jazyk a založí si ruce pod žebry, takže jí prsa zdánlivě nakynou, až se téměř dotýkají její brady. Robert se zakloní a ohromeně povytáhne obočí. Už teď se zdá, že tenhle týden bude výborný.

„Dobře, slečno Wuová,“ vybídne ji Quentin. „Vyklop to.“

Nikki se nakloní blíž a ztiší hlas, takže musíme našponovat uši, abychom ji slyšeli, třebaže nic z toho, co řekne, nebude nová informace. Dnešní večírek uspořádá ona. (No nekecej.) Její rodiče jsou pryč, odletěli na víkend do Paříže. (To je asi fajn.) Bude tam sud. (Samozřejmě.)

Henry se ke mně otočí a jeho ruka pod stolem nahmatá moje stehno. Palcem mi na holé kůži kreslí kroužky. „Vyzvednu tě v půl devátý,“ oznámí.

Usměju se a všemožně se přitom snažím ignorovat horko mezi nohama. Jeho kůže září létem a já bych přísahala, že na kořeni jeho nosu pořád vidím neopálenou linku po slunečních brýlích, která vznikla v den, kdy mě požádal, abych se oficiálně stala jeho holkou. Bylo jedno z nejteplejších červnových odpolední, na souši bylo dusno, ale na lodi jeho rodičů uprostřed průlivu byl chládek. V hromadné konverzaci naší skupinky se nic nedělo. Všichni ostatní byli na prázdninách, než jim měly začít letní přípravy prestižních univerzit. A já jsem ještě nezačala brigádu jako průvodkyně v místním planetáriu. Zůstali jsme ve městě jediní.

Máš ráda hvězdy, vid'? napsal mi Henry v soukromé zprávě.

Všichni věděli, že jsem posedlá astronomií. Přesněji řečeno astronomií a astrofyzikou. Začala jsem se ke všemu na obloze upínat, když mi bylo pět a táta mě po každém dešti – to byla obloha nejjasnější – začal brát na útes Ocean Cliff, aby mi ukázal souhvězdí, galaxie, planety a hvězdy. Byl to nejvyšší bod v Gold Coast, obrovský kamenný útvar, který se tyčil nad vodou. „Takhle se dá pochopit chaos,“ říkával, zatímco jsme seděli na skalách. Vyprávěl mi, jak chtěl vždycky být astronautem, ale místo toho se z důvodu, který jsem nikdy úplně nepochopila, stal účetním. Když jsme se toho prvního večera vrátili domů, nalepil mi na strop ve spirálách hromadu svítících hvězd.

To, že tam nahore dokážu vidět *věci*, malé zázraky, které s námi jsou od počátku času, mě uklidňuje. Potlačují noční můry a temnota se zvládá snáz. Teda někdy.

Jo, odpověděla jsem Henrymu.

Projížďka na lodi při západu slunce?

S odpovědí jsem si dala načas. Henry vytáhl těžší kalibr.

Mám dalekohled, kterej můžeme vzít s sebou.

Henry mě takhle uháněl už od konce školního roku, stavoval se u nás doma, nabízel mi odvoz na večírky, posílal mi bizární zpravodajská videa, o kterých si myslel, že mě rozesmějí. Už mě nebavilo ho odmítat, nebavilo mě čekat na někoho jiného. Tak jsem si řekla, že na to kašlu, a souhlasila jsem.

Platí. Ale mám přenosnej dalekohled. Žádněj shánět nemusíš.

Celestron cestovní velikosti, který mi táta dal loni k Chanuce, ležel na nočním stolku.

O pár hodin později jsme byli v půli cesty k pobřeží Connecticutu na palubě jeho malého motorového člunu *Olly Golucky*, pojmenovaného po Henryho dvanáctiletém zlatém retrívrovi. Slunce už zapadlo a horko konečně polevovalo. Vál vítr a skrz

mraky se začaly prodírat první hvězdy. Nadechla jsem se slaneého vzduchu a lehla si na vlhkou palubu. Kolem nás se třštily vlny a Henry mě bavil překvapivě vtipnými historkami o svém prvním týdnu na letní stáži v CNN. Když mi vyprávěl, jak na chodbách potkával své idoly, zrudly mu tváře. Bylo to děsně roztomilé. Pak popadl láhev růžového vína a plechovku ruského kaviáru, kterou našel v malé vestavěné lednici. Oboje mi nabídl a s očima rozšířenýma nadějí mi položil onu otázku. „Tak co, chceš do toho jít? My dva, spolu?“

Odpověď byla nasnadě. Byl kapitánem lakrosového týmu a moderátorem školního zpravodajství. Výřečnější než většina našich učitelů. Sladký i v té příšerné fázi opilosti, kdy se z většiny ostatních kluků stávaly zrudly. Nebylo na škodu, že byl i nápadně krásný, jako nějaký model značkového oblečení. Husté blond vlasy. Zelené oči. Téměř dokonalá pleť. Byl předurčený k tomu být slavný. Byl to Hráč. Kdybych s ním chodila, všechno by bylo snadné.

Navíc ten, s kým jsem opravdu chtěla být a kdo mě nevědomky přivedl právě sem, byl stovky kilometrů daleko. Nebylo nad čím diskutovat. Henry byl tady a měl zájem. Adam Miller ne.

„Jasně,“ odpověděla jsem. Henry upustil plechovku a ovinul mi upatlané ruce kolem pasu. Rybí jikry se mi lepily na holá záda. Vůbec nemohl tušit, že zatímco mi strkal jazyk do pusy, přála jsem si, aby mě Adam viděl a aby si uvědomil, o co přišel.

Zazvoní a Robert kopne Henryho pod stolem. „Jdeme, chlape. Máme špáninu.“

„Anglina,“ otočím se na Nikki. Zoufale zakloní hlavu, ale proplete si se mnou prsty a krátce na to už mě táhne dvoukřídlými dveřmi ven na nádvoří. Jak kráčíme, posouvá se i slunce, a když přimhouřím oči, dohlédnu přes parkoviště pro zaměstnance za divadlem až ke stánkům s ústřicemi, kde obchodníci stahují plátěné závěsy a balí zboží do beden, aby pro dnešek zavřeli krám.

S Nikki dojdeme na druhou stranu areálu školy, zrovna když zazvoní, a sedneme si do lavic vedle sebe. Vytáhnu svůj výtisk *Velkého Gatsbyho*, klasika, jak nám pan Beaumont přislíbil při zadávání letní četby.

„Dobré odpoledne, děvčata,“ pozdraví pan Beaumont, když prochází kolem našich stolů. „Měly jste pěkné léto?“

Nikki nakloní hlavu a s rošťáckým výrazem vzhlédne. „Skvělé léto.“

„Výborně.“ Pan Beaumont se usměje a posune si na nose brýle s tlustými obroučkami. Vypadá opáleněji než loni, jako by se celé léto koupal v letovisku Hamptons. Jako by byl dospělou verzí jednoho z nás, což asi v určitém smyslu je.

Do Gold Coast se přistěhoval před třemi lety a nastoupil hned po Děkuvzdání, když paní Mullenová odešla na mateřskou. Učil Nikki, Shailu a mě angličtinu v prváku, zrovna když jsme se dozvěděly o Hráčích. První den výuky si nás získal výzvou.

„Neserte mě a já nebudu srát vás.“ Řekl to s úsměvem. Vtipkoval. Řekl *srát*, takže musí být v pohodě. Musí nás *chápat*. Uprostřed hodiny mi na mobil přišla zpráva od Shaily. *JSEM DO NĚJ BLÁZEN*, napsala s několika červenými srdíčky. Zvedla jsem oči a zachytila její pohled.

„Sni dál,“ artikulovala jsem.

Po jeho příchodu trvalo jen pár dní, než jsme všichni zjistili, že v Gold Coast vyrostl. Maturoval před deseti lety. Na stránce ročenky vypadal pěkně praštěně, měl bujnou hřívu tmavých vlasů a špinavý laksový dres. Henry si myslí, že býval Hráčem. Dokonce se povídalo, že to celé začal on. Nikdy jsem tomu ale úplně nevěřila.

Ředitel Weingarten byl ten rok s jeho prací tak spokojený, že Beaumonta zaměstnal na plný úvazek a nechal ho učit pokročilou anglickou literaturu vyhrazenou jen pro maturanty. Naší třídě teď přezdívá „moje prvorozené děti“.

Když spustí obsáhlý monolog o dichotomii Východního a Západního Vejce, začnu zběsile škrábat do sešitu ve snaze si zapsat všechno, co říká. „Nechápu, proč to děláš,“ zašeptá Nikki a ukáže na můj sešit svým kuličkovým perem. „Ty přece poznámky nepotřebuješ.“

Nejspíš má pravdu. V Aktech Hráčů je kromě stovek šíleně podrobných studijních příruček k pololetním a závěrečným zkouškám na Gold Coast i bohatá zásoba informací o *Gatsbym*. Je tam taky spousta předchozích testů SAT, kopie zkoušek AP a neoficiální rady děkanů přijímacího oddělení Harvardu a Princetonu ohledně vysokoškolských esejí. Tyhle malé příručky jsem zahlédla loni na jaře založené mezi hromadou vysokoškolských závěrečných testů z organické chemie, které nám poslal nějaký Hráč, jehož jméno jsem ani neznala.

Nikdy nemění otázku! napsal. Na tuty dostaneš jedničku!

Akta jsou naší vstupenkou mezi smetánku uvnitř smetánky. Snadná cesta, jak vyniknout, ačkoli bychom to dokázali sami. Předávají se jako odměna za věrnost a představují způsob, jak si užívat všechno, co s sebou pozice Hráče přináší. Večírky. Zábavu. Privilegia. Ulevují od stresu a tlaku. Akta všechno usnadňují. Vyšperkovávají. Bez ohledu na ten zdrcující pocit viny a studu, které se mi vkrádají do žaludku, kdykoli otevřu aplikaci, v níž se nacházejí. Akta jsou naše pojistka.

Obzvlášť pro ty z nás, jejichž rodiče si nemůžou dovolit fajnové soukromé učitele a soukromé vysokoškolské poradenství, které stojí téměř tolik, co školné na Gold Coast Prep. Nebo pro ty, kteří potřebují průměr 93 procent, aby si udrželi stipendium. Tuhle drobnost ale ostatní vědět nemusí.

„Slečno Wuová,“ vyvolá pan Beaumont Nikki. „Co to slečna Newmanová píše tak zajímavého? Překvapuje mě, že se díváte někam jinam než do telefonu.“

Nikki se vzpřímí na židli a rovné tmavé vlasy se jí rozprostřou přes ramena. „Pane Beaumonte, víte, ta knížka se mi hrozně moc líbila, tak jsem jen zjišťovala, co si o ní myslí Jill.“

„A co si, slečno Newmanová, o Gatsbym myslíte?“ zeptá se mě, jako by to vážně chtěl vědět.

„No –“

Zazvoní.

„Tak příště, slečno Newmanová. Přeju všem pěkný víkend. Opatrujte se.“ Říká to sice všem, ale já na sobě cítím jeho pohled. Jako by znal naše tajemství, jako by věděl o všem, co se Hráčům děje, o všem, co jsme museli obětovat. O všem, co jsme museli udělat, abychom přežili. Hlavně holky.

DVA

„JILL!“ **HENRY SE OPŘE** o svoje auto, téměř nový lexus láskyplně přezdívaný Bruce. „Vypadnem odsud.“ V hrudi se mi rozlije teplo. Vydám se k němu a cítím přitom, jak nás všichni sledují.

Nastoupím do Bruce a položím si tašku k nohám vedle hromady knih v pevné vazbě.

„Ups, těch si nevšímej,“ řekne a mávne jejich směrem rukou. „Novej úlovek.“ Se slovy jako *válka a demokracie* vytištěnými na obálkách působí pekelně ponuře. Henry přepne rádio na stanici NPR, svou oblíbenou, a já potlačím úsměv. Je úplně k sežrání, když se ponoří do novinářiny.

„Pozvali jsme pár prvků na tu dnešní Nikkiinu párty.“ Henry prudce vyjede ze školního parkoviště a na rozloučenou zamává doktoru Jarvisovi, postaršímu učiteli fyziky, který má vždycky stopy jídla na kravatě, ale tajně mě zbožňuje.

„Už?“ zeptám se. „Není ještě moc brzy na to, aby se s náma ukazovaly nový spodky?“ Snažím se si vzpomenout, kdy jsem poprvé začala chodit na mejdany Hráčů. Kdy mě Adam poprvé pozval, ať jdu s ním. Vzduch tehdy voněl ostře, spíš po křupavém listí než po zbytcích opalovacího krému. Momentálně jsme však pořád ještě hluboko v sezóně ochranného faktoru.

„Robert začal hledat mladší kluky už o předsezónním přáteláku,“ pokračuje Henry. „Prej tam máme pár vítězů.“

Kousnu se do rtu. „Ale pořád je to moc brzo, nemyslíš?“

„Možná,“ oduší Henry váhavě, jako by o tom opravdu přemýšlel. Jako by mu na mém názoru záleželo. „Ale o přepadovkách musíme začít přemýšlet dřív. To říkaj všichni maturanti, ne?“

Ach, přepadovky. Známé také jako přepadové výzvy. Známé také jako prokletí mé existence. K první mě odsoudili týden poté, co jsem byla označena za Hráče. Tommy Kotlove, ten kretén, mi nařídil, abych se po tenisovém tréninku vloupala do chemické laboratoře na druhém stupni a ukradla pro jeho přítelkyni Julii Straussovou kádinku. Chtěla ji používat jako vázu na kytky. Málem jsem se na místě rozbrečela. Tehdy jsem netušila, že půjde o jednu z těch jednodušších.

„Pořád se mi to zdá brzy,“ namítnu.

„Víš, Bryce Miller by mohl bejt docela dobrej.“

„To by mohl,“ přitakám pomalu.

„Říkal ti o tom Adam něco?“

Pravda je, že mi Adam dneska ráno před školou *poslal* zprávu. Byla krátká, ale utkvěla mi v paměti na celý den: *Dávej pozor na máho bráchu, jo? Vím, že mi kreješ záda, Newmanová.*

„Určitě to čeká,“ řeknu.

Henry zakouklí očima. „Jo, no, Bryce bude muset bejt aktivnější než jeho bratr. To, že seš příbuznej Adama Millera, ti jen tak nezaručuje, že ti patří celej svět.“

„To je pravda,“ přisvědčím a přeju si, aby rozhovor skončil. Adamovo jméno zní z Henryho úst vždycky kousavě a jedovatě.

„Uvidíme, jestli to pro něj bude vhodný. Vždycky to poznáme.“ Henry zastaví před mým domem.

Kůže mě svrbí nutkáním uniknout z dosahu jeho otázek o Adamovi. Rychle ho políbím na tvář. „Uvidíme se později, brouku.“

„Jilly! To jsi ty?“ zavolá máma, jakmile otevřu dveře. „Jsem v kuchyni. Pojď sem!“

Tohle dělá často. Vítá mě doma ve lněných, beztvarych tričkách a širokých hedvábných šátcích a její šikovné ruce vždycky něco vytáhnou z trouby nebo z krabice s barvami. Dneska balí do alobalu pořádný plech lasagní. Je to tradice, dělá je každý rok v první školní den. „Jaké to bylo? První den maturitního ročníku!“ skoro piští. Její vzrušení mění rozvíjející se vrásky na její tváři v krátery.

„Skvělý!“ řeknu a široce se usměju, aby neměla důvod mi nevěřit.

„To bylo Henryho auto?“

„Jop.“

Zavrtí hlavou a zasměje se. „To je ale chlap.“

I na stinné straně padesátky je máma pořád tou nejoslnivější ženou v naší ulici. Je aktivní členkou tří knižních klubů, součástí chrámového sesterstva a podílí se na různých veřejně prospěšných projektech v Gold Coast – a k tomu na hrnčířském kruhu tvoří elegantní hrnce a kroucené vázy, díky nimž se jednou do sezóny objevuje na stránkách časopisů *Vogue* a *Architectural Digest*. Díky jejímu *cool* faktoru to působí, že držíme tempo s ostatními na Gold Coast Prep, ale skutečnost zahrnuje spoustu hodin výuky keramiky na veřejné pomaturitní nástavbě a soukromé lekce pro extra privilegovanou smetánku. Ona tvrdí, že to za tu námahu stojí: dělá to, co miluje, a dopřává nám dětství, které sama nikdy neměla. Její rodiče totiž byli hippies, kteří na konci sedmdesátek prodávali merch béckových kapel a řídili karavan.

To, že je schopná posílat mě a Jareda na Gold Coast Prep, je pro ni vyznamenáním. I když mám kvůli tomu občas pocit, že její a tátovy naděje a sny nesu na bedrech jako drahocenné čtyřtunové závaží.

Jejich intenzivní touhy po tom, abych vynikala, jsem si ne všimla až do páté třídy, kdy mi ne zrovna nenápadně navrhl,

abych si zažádala o stipendium Gold Coast Prep pro nadějně studenty přírodovědeckých oborů. Udělovalo se tajně každý rok a umožňovalo jednomu šťastlivci plný přístup do školního vědeckého křídla za několik milionů dolarů a účast v kurzech pro pokročilé a mimoškolních aktivitách. Desítky absolventů končily na nejlepších bakalářských vědeckých programech, což nikoho nepřekvapovalo. Nikdy jsem neviděla mámu s tátou tak šťastné, jako když jsem stipendium získala.

Ne, že bych snad měla *stipendium* napsáno na čele, ale přísahal bych, že někdy je to znát. Žádné značkové polobotky, které by vykompenzovaly plisovanou kostkovanou sukni. Žádné vlastní auto. Žádné léto v Hamptons. „Kdo potřebuje dům na pláži, když žije blízko pláže!“ prohlásila máma, když jsem jí sdělila, že mě Shaila na druhém stupni pozvala do domu Arnoldových na východním pobřeží.

Stipendium nepokryje všechno – pořád zbývají další výdaje, jako jsou uniformy, učebnice a poplatky za znalostní soutěž Science Bowl. A samozřejmě celé Jaredovo školné. Všechny máminy a tátovy příjmy jdou na to, abychom mohli zůstat na Gold Coast Prep, v naději, že se s bráškou dostaneme na lepší vysoké školy – v ideálním případě na ty nejprestižnější – než kdybychom chodili na Cartwrightovu veřejnou střední školu na konci naší ulice, kde odmaturuje jen půlka třídy.

To, jak zaplatíme vysokou školu, bylo vždycky ošemetné téma a schválně jsem kolem něj chodila po špičkách. Předstírala jsem, že neslyším, jak se o tom rodiče pozdě v noci tiše hádají, kdykoli si myslí, že už spíme. „Ať se tam nejdřív dostane,“ šeptal vždycky táta. „Pak něco vymyslíme.“

Stojí to ale za ty dlouhé hodiny, které táta tráví nad čísly v neosobní kanceláři? Za ty falešné úsměvy, které máma nasazuje, kdykoli musí předstírat, že ti příšerní opilci jsou geniální umělci?

Uvidíme. A tady přicházejí na řadu Akta Hráčů. Musím si vést dobře. Kvůli sobě, ale hlavně kvůli nim.

Ale mamka je tady v Gold Coast neustále optimistická. Je to máma, která věří skoro každému, *protože lidi jsou od přírody dobří, Jill, zkrátka jsou*. Nepřestala to tvrdit ani po tom, co se stalo Shaile.

Stejně heslo ji jednoho dne přimělo, aby na setkání chrámového sesterstva souhlasila s tím, že osmnáctiletý syn Cindy Millerové bude za drobný peníz doučovat Jareda angličtinu.

„Jsi z obliga,“ oznámila mi pak, což mimo jiné znamenalo, že už nemusím poslouchat Jaredovo hlasité čtení. „Bude se s ním učit Adam Miller.“

„Cože?“ Byla jsem v šoku. Všichni na Gold Coast Prep Adama znali. Jasně, byl neuvěřitelně krásný, měl dlouhé štíhlé ruce, ležerní vlnité tmavé vlasy a modré oči, které by dokázaly rozpustit led. Ale byl i nadaný. Tři roky po sobě vyhrál Národní cenu pro mladé dramatiky a proslýchalo se, že už jako *středoškolák* obíhá se scénáři různé lokální divadelní společnosti. Vysoké školy ho prakticky prosily, aby se zapsal do jejich studijních programů tvůrčího psaní. A samozřejmě byl taky Hráč.

Tak proč chtěl sakra trávit páteční večery čtením dětských knížek sákem šesté třídy?

Máma si uhladila tlustý pletený svetr přes džíny a na krk si připnula masivní keramický náhrdelník. „Navrhla to Cindy. Její syn prý chce nějakou *opravdovou pracovní zkušenost*, nebo něco takového. Asi kvůli přihlášce na vysokou.“

Rodiče ten večer měli jít na večeři a já se Shailou jsme měly domluvený filmový maraton u ní doma, ale můj mozek v podstatě zkratoval při představě, že budu trávit nějaký čas s Adamem.

Mimo školu.

Sama.

Teda až skončí s doučováním.

Rychle jsem Shaile napsala omluvnou esemesku. *Bolí mě v krku. SORRY!!!!*

Odpověděla mi uplakaným smajlíkem, ale vyvlíkla jsem se z toho.

Když jsem mámě řekla, že je mi špatně a zůstanu doma, zkřivila rty do nepatrného, vědoucího úsměvu. „Jistě, Jill.“

Táta se zasmál a prohrábl si vlasy. „Klasika.“

Pak zazvonil zvonek.

Snažila jsem se zůstat v klidu a ke dveřím moc nespěchat, ale Jared mě předběhl.

„Ty jsi ten učitel?“ řekl a s úsměvem si Adama prohlížel.

„To teda jsem, kámo. Ty musíš být Jared.“ Adam blýskl širokým úsměvem, který mu zdůraznil líce. Byl nesouměrný a vypadal jako písmeno J, růžové a plné. Překřížil si ruce na hrudi, takže se mu tenké bílé tričko zvlnilo na bicepsech. Byly dokonale oblé, hladké a pevné. Bez saka a béžových společenských kalhot, které museli na Gold Coast nosit všichni kluci, vypadal mnohem starší. Na krku jsem zrudla rozpaky. Bojovala jsem s nutkáním olíznout mu kůži. „A ty,“ řekl. „Ty musíš být Jilly.“

„Já – ehm,“ zajíkla jsem se. „Vlastně je to Jill.“

„Jill.“ Slyšet ho říkat moje jméno bylo opojné. *Zopakuj to*, přála jsem si toužebně. „Jill,“ zopakoval, jako by mi četl myšlenky, „neuvědomil jsem si, že tu budeš taky.“

Než jsem stačila odpovědět, vtrhla do předsíně máma.

„Adame! Jsme moc rádi, že jsi přišel, abys Jaredovi pomohl. Chystáme se jít ven, ale naše čísla jsou na lince vedle tvého šeku. V kuchyni je pizza. Nabídni si.“ Ona a táta vyrazili ven.

Adam mi věnoval další z těch úsměvů, ze kterých se mi rozpouštělo celé tělo, a pak se otočil k Jaredovi. „Připravenej, kámo?“

Jared zasténal, ale pak zmizel s Adamem v kuchyni. Posadila jsem se na gauč a pustila televizi na nejnižší možnou hlasitost, aby to vypadalo, že jsem zaneprázdněná a rozhodně je tajně neposlouchám.

Uběhla hodina, než se Jared vrátil do obývacího pokoje. „Teď jsem na řadě já.“ Popadl ovladač a přepnul televizi na nějaký pitomý film o superhrdinech.

Když ho Adam nenásledoval, připlížila jsem se po špičkách do kuchyně. Byla jsem zvědavá, jestli tam ještě je.

„Ahoj,“ pozdravil, když jsem se zjevila ve dveřích.

Okamžitě jsem zrudla v obličeji. „Jak mu to šlo?“

Adam zvedl ruce nad hlavu, takže se mu lehce vyhrnulo triko a odhalilo tenký proužek kůže a sotva patrnou pěšinku kudrnatých, rozčepýřených chloupků. Musela jsem se držet, abych se zprudka nenadechla.

„Docela dobře. Ten kluk je zlatíčko.“ Ukázal na poloprázdnou krabici od pizzy na lince. „Přidáš se ke mně? Nerad jím sám.“

Nečekal na mou odpověď. Místo toho vzal krabici a vyrazil k zadní části kuchyně, odkud se šlo na terasu, která čněla nad naší zahradou. Následovala jsem ho skrz síťové dveře. Položil krabici na skleněný stolek a zmizel zpátky v kuchyni. Když se vrátil, držel v ruce dvě skleničky plné ledu a dvě plechovky limonády.

„Díky,“ řekla jsem, když mi podal sklenici.

Než se však napil, sáhl do kapsy a vytáhl kovový obdélník. Odšrouboval vršek a nalil si do pití tmavou tekutinu. „Dáš si?“ zeptal se a povytáhl obočí. „Nikomu to nepovím, když ty taky ne.“

Přikývla jsem. Po prvním ochutnání jsem se rozkašlala.

„Příště to bude lepší,“ smál se.

Chtěla jsem mu říct, že už jsem dřív pila. Že jsem taky byla cool. Místo toho jsem si však jenom přitiskla sklenici ke rtům,

znovu si usrkla a přitom poslouchala, jak pod alkoholem praská led. Pálilo to tak, že mi hořely nervy v konečcích prstů. Pak jsem udělala to, co vždycky, když jsem cítila úzkost. Podívala jsem se nahoru. Nad hlavou mi vířily hvězdy a já snadno rozpoznala své oblíbené. V hlavě se mi dokola přehrávaly tátovy pokyny. *Najdi Severku. Podívej se doleva. Pak trochu víc zakloň hlavu. Bum. Velký vůz.* Kůží se mi rozhostil klid.

Znovu jsem se napila.

„Takže, Jill,“ řekl Adam, přičemž protáhl poslední písmeno mého jména. *Ji-llllll*. „Kdo jsi?“

Zasmála jsem se. „Co prosím?“ Nervozita se vrátila. Přinutila jsem se najít Orionův pás a soustředit se na tři blikající světylka místo na Adamovu otázku.

„Slyšelas mě,“ řekl. „Kdo jsi? Kdo je Jill Newmanová?“

Kousla jsem se zevnitř do tváře a podívala se dolů, pak zpátky na něj.

„Nejsem nikdo.“

„To není pravda.“

„Ne?“

„Ne. Jen se ještě vyvíjíš.“

Spadla mi brada. Bylo to tak trefné a pravdivé, až to bolelo.

„To je v pohodě. Já taky,“ uklidnil mě. Pozvedl svůj drink, jako by si se mnou chtěl ťuknout. „Zjistíme to spolu.“

Pak se natáhl a vytáhl mi z kapsy džínů mobil. Při tom pohybu se mi zkroutily prsty na nohou a zrosolovatěly mi vnitřnosti. „Tak,“ prohlásil a rychlými prsty létal po displeji. „Píšu si zprávu, abych měl tvé číslo.“

Později večer, několik hodin potom, co jsme dojedli poslední kůrky studené pizzy a on odešel domů, mi zacinkal mobil.

Vím, kdo jsi, napsal Adam.

Jo, fakt? Povídej.